

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodoto Presbytero. 287.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

obrem Christus mulieres lugentes, cum ipse ad crucem ut victor triumphans abibat, non modo non collaudavit, sed etiam obiurgavit. Perspicuum enim illud est, commiserationem, ei quidem qui inuitus patitur, solatium: ei autem, qui ultra ac sponte contumeliam afferre. Siquidem ei qui non inuito animo patitur, commiseratio pro contumelia est. Quandoquidem igitur ipse sponte ad patiendum se conferebat, ut & mortem exstingueret, & diaboli neruos infringeret, eum autem qui laudibus ac plausu dignus erat, ille fletu ac lacrymis prosequerentur, propterea, ut quidem nonnulli existimant, ipsis malum imprecatus est, reuera autem calamitates ipsis eventuras pronunciauit. Neque enim illum lugere fas est, qui peccatum fudit & profligauit, atque ad opprimendam quoque ac de medio tollendam mortem, vinculisque constringendum diabolus properat: verum eos, qui ab his omnibus superati atque correpti sunt.

Philoxeno Magistro. 286.

Non ænea statua auro rutilans, ac coloribus nitens, non olympica corona, non opes, non pulchritudo, non robur, non imperium, non regnum, non aliud quicquam eorum que magna esse videntur, magnum est & expetendum. Tempori enim cedit, & extinguitur, atque in obliuionem abit. Sola autem virtus præclaram & nunquam intermorituram gloriam obtinet, ut que nec vetustati cedat, nec obliuione conteratur, nec marcescat, verum recentem semper ac vegetam & florentem dignitatem habeat. Ac proinde prudentibus viris omnibus viribus enitendum est, ut eam adipiscantur.

Theodoto Presbytero. 287.

Lignum quidem peccatum esse existima, ignem autem mortem. Vbi igitur huiusmodi ignis pabulum suum reperiebat, depascebat. At in Christo nihil alimenti nactus, merito extinctus est, vel, ut rectius loquar, morte occubuit.

ὁ Χριστός, οὐ μόνος οὐκ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ ἀπέτιμισε. δῆλον γάρ, ὅτι τῶ μὲν ἄκοιτι πάχοντι, ἢ συμπάθηα παρὰ κλησιν τῶ δ' ἐκόιτι, ἕβεν φέροι. ἕβεις γὰρ σκείνω τὸ συμπάθεις, ὅ μὴ τὸ πάθος ἀβέλητον. ἐπεὶ τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐκὼν ἐπὶ τὸ πάθος ἤρξατο, καὶ τὸν θάνατον σέβει, καὶ τὸν διὰ βολὸν ἐκνεύεισιν. ἐδήρην δ' σκείναι τὸ εὐφημῆσθαι καὶ χροτέϊσθαι δίχρον ὄντα. Ἄλλο τὸ, καὶ ὡς νομίζουσι πινες, κατηγόσατο ὡς δ' ἡ ἀλήθεια ἔχει, παρεμίνυσε τὰ μέλλοντα αὐτοῖς συμβῆσθαι κακὰ, θρηνησθαι γὰρ θέμις οὐ πλεῖν προπρωσάμηνον πλεῖν ἀμαρτίαν, καὶ σπένδοντα, ἐπὶ τὸν καὶ τὸν θάνατον θανατῶσαι, καὶ τὸν διὰ βολὸν δῆσαι. ἀλλὰ τοῖς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων ἀλόγους.

Φιλοξένω μαγίστρω. σπς.

Οὔτε χαλκῆ εἰκὼν χρυσῶ ἀπαφράπησα, οὔτε χρωμαίων λάμπουσα. οὐκ ὀλυμπιὸς τέφανος, οὐ πλεῖτος, οὐ κάλλος, οὐ ῥώμη, οὐκ ἀρχὴ, οὐ βασιλεία, οὐκ ἄλλο οὐδ' ἐν τῷ δουλεύοντων εἶναι μεγάλων, μέγα ἐστὶ καὶ σπένδεις ἄξιον. τῶ χρόνῳ γὰρ εἰκεῖ, καὶ μαρμαίνεται, καὶ ἔργον λήθης γίνεται, μόνη δ' ἀρετὴ ἀοιδίμοι καὶ ἀθάνατοι ἔχει τὸ κλέος, οὔτε χρόνῳ εἰκασα, οὔτε λήθῃ ὡδραχρούσα, οὔτε μαρμασμον ὅπως αὐτῶν, ἀλλὰ νεαράν καὶ ἀκμαΐζουσαν καὶ ἠβῶσαν πλεῖν ἀξίαν ἔχουσα. ἢ παντὶ ὀφείλει τὸ εὐφρονουῦντας δίχρον κτήσασθαι.

Θεοδότῳ πρεσβυτέρῳ. σπς.

Τλῆν μὲν νομίζε εἶναι πλεῖν ἀμαρτίαν, πρὸ δὲ τὸν θάνατον. ἐντα μὲν οὐ πλεῖν οἰκείαν εὐελοκε τρεφίω, ἐπὶ πένετο. ἐν δὲ τῶ Χριστῷ μὲν εὐρῶν, εἰκότος ἐσβέσθη, μᾶλλον δὲ ἀπέθανε.

Θεοδοσίῳ